

Versek

Könyörgő szóra

Bata Jánosnak Délvidékre

Sarokvasas, durva
 bakancsok, mázsás ragadozók
 talpának nyomai között,
 hazuról elszökött kisgyermek
 mezítelen lábnyoma, HAZÁM
 fölé kifeszítették a
 meggyalázott lobogót.
 Nap nem éri a földet!
 A gyökerek a mélység
 felé sikoltoznak,
 állatkerti pavilonban
 a rácsokon, tetemeinkre
 várnak a *gondozottak*...
 Tömegsír lennél kis ország,
 ha Mária könyörgő szavára
 a szemfedőnek szánt lobogón
 lyukat nem vág az Isten...

Uzsoki őriző

Itt bújsz meg kertemben,
 mi új otthonod lett,
 földig hajoló páfrányok ölében.
 Csak ők hallgatják ámulva,
 onnan, a messziből hozott üzeneteket.
 Itt növekszel ezután a
 pompázó tűztövis, az úrias
 ezüstoffenyő és a szépasszony jázmin
 között, minden tavaszban friss mosollyal,
 hencegőn nyújtózkodva, törékeny
 ujjaidért lehajló barátaid féltésében.
 Kiket – tudod – utolérni csak
 akkor fogsz, ha azok elbarnulva,
 hangtalan, lassú szenvedésben,
 halálukban is egyenesen
 utat adnak neked a Fény felé,
 hogy megköszönhesd életed.
 Őrizd, kis fenyő, az Uzsoki hágóról
 az árvaság üzenetét, s a földből nyert
 ezer éves, éltető emlékeket.
 S emlékeztess arra is,
 ki új hazát
 talált, s adott neked.
 Szíve e földé...